

Arrest

nr. 166 244 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2015 wordt ten aanzien van de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.2. Op 19 december 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was (PV opgesteld door Sociale Inspectie) bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een Inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

1.3. Op 29 december 2015 is de verzoekster zonder verzet vertrokken naar Madrid.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11, § 1, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Op datum van 19.12.2015 werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op basis van artikel 7, al. 1 , 8° van de wet van 15.12.1980. Tevens werd zij opgesloten in het gesloten centrum van Brugge en kreeg zij eveneens een inreisverbod van 2 jaar betekend.

Verzoekster zou ‘in het zwart’ aan het werk geweest zijn. Er werd naar verluid een PV opgesteld door de sociale inspectie.

Verzoekster bekwam nooit een kopie van het PV en gelet op het feit dat zij in een gesloten centrum terecht kwam is het nogal evident dat ze tijdens de redactie van het PV van haar vrijheid was beroofd. Er is echter geen enkel bewijs dat de Salduz procedure volgens de regels werd opgestart, terwijl dat mevrouw dus recht had op de bijstand van een advocaat tijdens het verhoor.

Het ganse dossier is dus begonnen met een flagrante schending van de rechten van verdediging van betrokkene. Minstens kan de verdediging - ex post - niet meer nakijken of er geen schending van de rechten van verdediging is geweest, hetgeen eveneens een schending is van de rechten van verdediging.

Aangezien verzoekster vaste verblijfspapieren heeft voor Spanje, zal zij worden gerepatrieerd naar Spanje.

Echter zal het inreisverbod effect blijven ressorteren aangezien in de bestreden beslissing een termijn van 2 jaar werd opgelegd.

*Het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd :
“(…)”*

In de bestreden beslissing wordt aldus op quasi-automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een termijn van 2 jaar omdat verzoekster ‘in het zwart’ zou hebben gewerkt. De feiten van ‘zwartwerk’ zijn geenszins bewezen. Naast de opstelling van een PV waarbij de rechten van verdediging zijn geschonden, is verzoekster nooit door enige instantie officieel veroordeeld wegens zwartwerk.

In de motivering wordt wel verwezen naar het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen.

Maar, uit de motivering, of beter gezegd uit het gebrek aan motivering, blijkt dat er geen enkel onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekster heeft plaatsgevonden bij het opleggen van het inreisverbod en de bepaling van de termijn ervan.

De termijn van het inreisverbod dient immers in verhouding te zijn met de reden/oorzaak waarom dit inreisverbod wordt opgelegd. Hiervoor moet een afweging gemaakt worden van de specifieke omstandigheden van verzoekster, wat in casu niet is gebeurd. Verzoekster verwijst hier naar eerdere rechtsspraak van de RvV van 27 november 2012, nr. 92 111 waar dit standpunt werd gevolgd.

Het is duidelijk dat het dossier van verzoekster werd afgehandeld door de lokale politie en dat verzoekster nooit gehoord is geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zodat, alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekster.

Nochtans waarborgt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU dit hoorrecht. Deze bepaling verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Het Hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof van Justitie heeft gewezen op het belang te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtsspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro.85).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met inreisverbod. Deze bepalingen zijn een omzetting van bepalingen van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Door het nemen van het bevel en het opleggen van een inreisverbod wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bevel en het inreisverbod zijn dan ook bezwarende besluiten die de belangen van betrokkene ongunstig beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is aldus van toepassing. (zie arrest 141 534 van 23 maart 2015 in de zaak RvV 169 149/II). Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken rechtshandeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De terugkeerrichtlijn 2008/115/EU bevat geen bepalingen omtrent de voorwaarden tot waarborging van dit hoorrecht, noch omtrent de gevolgen van schending van dit hoorrecht zodat het aan de nationale lidstaten is om dit verder uit te werken. Echter, bestaat er geen nationale wetgeving die dit verder

uitwerkt. Doch, mag er geen afbreuk worden gedaan aan het nuttig effect van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EU.

In die zin verwijst verzoekster naar artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, waarvan het inreisverbod een gevolg is, rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidszorg van de betrokkene. Ook artikel 74/13 stelt impliciet dat een individueel onderzoek noodzakelijk is.

Verzoekster diende dus naar behoren en daadwerkelijk te worden gehoord. Indien dit het geval was geweest zou DVZ op de hoogte geweest zijn van de specifieke gezinssituatie van verzoekster. Verzoekster heeft immers een langdurige relatie met een Belgische onderdaan. Deze argumenten vormen tevens een schending van artikel 8 EVRM.

Indien DVZ op de hoogte zou geweest zijn van deze specifieke omstandigheden, dan zou dit mogelijks kunnen leiden hebben tot een andere beslissing of het uitblijven ervan.(HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 40)

Gezien de verstekende gevolgen van dit inreisverbod, de schending van het hoorrecht in samenhang met een schending van artikel 8 EVRM, kan niet anders gesteld worden dan dat er op een kennelijk onredelijke wijze werd gehandeld.

Om deze redenen dient deze beslissing dan ook nietig te worden verklaard, minstens dient er tot schorsing te worden overgegaan."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11, §1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM, van de rechten van verdediging, evenals van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt tijdens de redactie van het PV van haar vrijheid beroofd te zijn geweest zonder bijstand van een advocaat, waardoor de Salduz-procedure zou zijn geschonden, evenals haar rechten van verdediging. Zij vervolgt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod er geen rekening gehouden zou zijn met haar specifieke omstandigheden. Zij stelt eveneens niet verhoord te zijn geweest, conform artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en stelt aldus niet te hebben kunnen aanvoeren een langdurige relatie met een Belgische onderdaan te hebben, waardoor eveneens artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat hett onderdeel van het middel dat gericht is tegen een vrijheidsberovende maatregel, niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Waar zij stelt dat er bij de bepaling van de duur van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden, beperkt zij zich tot een louter ongestaafd betoog en toont zij niet aan welke eventuele specifieke omstandigheden in haar voordeel zouden kunnen spreken.

De bestreden beslissing luidt aangaande de duur van het inreisverbod als volgt:

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel."

Zij toont het tegendeel niet aan, noch betwist zij op heterdaad betrapte te zijn op zwartwerk in een massagesalon.

Waar zij stelt niet gehoord te zijn geweest, blijkt uit het Administratief dossier dat er op 18 december 2015 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld en verzoekster hier geen melding gemaakt heeft een eventuele langdurige relatie met een Belgische onderdaan te hebben. Zij

beperkt zich wederom tot een louter ongestaafd betoog. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Aangaande de eventuele schending van artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen beschermenswaardig gezins- en privéleven aantoonde, conform dit artikel.

Indien verzoekster een langdurige relatie met een Belgische onderdaan zou hebben, kan zij de procedure hiertoe via de geëigende weg inleiden.

Ten overvloede merkt verwerende partij dat verzoekster, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen omwille van humanitaire redenen.

Het enige middel is deels onontvankelijk, deels niet ernstig.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, nu zij “zonder arbeidskaart aan het werk was” en zij “geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)”. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat de verzoekster “niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken” en omwille van “het belang van de immigratiecontrole en (...) de bescherming van de economische en sociale belangen”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Te dezen wordt aan de verzoekster in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat haar op 19 december 2015 een verwijderingsmaatregel werd opgelegd waarbij geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze vaststelling, die het determinerend motief van de bestreden beslissing vormt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoekster niet betwist. De vaststellingen dat de verzoekster *"zonder arbeidskaart aan het werk was"* en *"geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)"* vormen de motieven waarom haar op 19 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarin haar in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan, wat de reden vormt waarom de verzoekster *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd. Er blijkt niet dat de verzoekster een beroep heeft ingesteld tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel maakt evenmin het onderwerp uit van huidig beroep tot nietigverklaring. De eventuele gegronddheid van de grieven die de verzoekster aanvoert tegen deze overtollige motieven kan, in het licht van de vaststelling dat aan de verzoekster op 19 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd afgegeven waarin geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Ten overvloede kan worden gesteld dat de verzoekster, door er op te wijzen dat zij nooit een kopie bekwam van het door de Sociale Inspectie opgestelde proces-verbaal naar aanleiding van het werken zonder arbeidskaart en te beweren dat zij *"vaste verblijfspapieren heeft voor Spanje"*, de vaststellingen dat zij *"zonder arbeidskaart aan het werk was"* en *"geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)"* niet weerlegt. Zij betwist niet dat zij aan het werken was zonder een arbeidskaart. De omstandigheid dat de verzoekster *"nooit door enige instantie officieel veroordeeld (is) wegens zwartwerk"*, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze op grond van een door de Sociale Inspectie opgesteld proces-verbaal heeft geoordeeld dat zij zonder een arbeidskaart aan het werk was. Tevens geeft de verzoekster niet aan welk vast verblijfsadres zij had bij het nemen van de bestreden beslissing, laat staan dat zij dit aan de bevoegde Belgische autoriteiten kenbaar had gemaakt, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft geoordeeld dat zij *"geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)"*.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Te dezen wordt aan de verzoekster een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat zij *"niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken"* en omwille van *"het belang van de immigratiecontrole en (...) de bescherming van de economische en sociale belangen"*. Gelet op het voorgaande kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar op *"quasi automatische wijze"* een inreisverbod voor een termijn van twee jaar werd opgelegd omdat zij 'in het zwart' zou hebben gewerkt.

De verzoekster wijst weliswaar op haar *"langdurige relatie met een Belgische onderdaan"* en meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze specifieke gezinssituatie in overweging had moeten nemen bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod, doch zij laat na enig concreet gegeven aan te brengen over deze *"Belgische onderdaan"* met wie zij een langdurige relatie zou hebben. Aldus beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De verzoekster maakt dan ook geen specifieke omstandigheden aannemelijk waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het bestreden inreisverbod.

Een schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Te dezen poneert de verzoekster dat zij een “*langdurige relatie (heeft) met een Belgische onderdaan*”, doch zij laat na enig concreet gegeven aan te brengen over deze “*Belgische onderdaan*” met wie zij een langdurige relatie zou hebben en beperkt zich aldus tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering stemt bovendien niet overeen met wat in de begeleidingsfiche tot verwijdering, die weliswaar na de bestreden beslissing en meer bepaald op 28 december 2015 werd opgesteld, staat aangegeven, met name dat de verzoekster “*vrijgezel*” is.

Derwijze maakt zij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster en dus en geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekster *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Immers, zij houdt louter voor dat zij een “*langdurige relatie (heeft) met een Belgische onderdaan*”. Hiermee toont zij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven met deze Belgische onderdaan niet elders kan leiden.

Ten slotte kan in het kader van het nagaan of er een positieve verplichting op de staat rust om het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster te handhaven, ook onderzocht worden of de verzoekster zelf reeds de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor haar gezinsleven. Te dezen geeft de verzoekster evenwel niet aan dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekster en waarvan zij gebruik kan maken, kan *in casu* bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekster te handhaven. De verzoekster dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om haar recht op een gezinsleven te beschermen.

De verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat zij haar voorgehouden privé- en gezinsleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verderzetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Te dezen voert de verzoekster aan dat uit het bestreden inreisverbod niet blijkt dat rekening werd gehouden met haar *"langdurige relatie met een Belgische onderdaan"*.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, zodat de verzoekster zich niet dienstig op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Daargelaten het voorgaande, wordt er ten overvloede op gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat en dat, zoals hoger reeds werd aangetoond, bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekster. Bovendien weze het aangestipt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich op de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziene bescherming wil beroepen om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van een situatie voorzien in genoemde bepaling, waarbij het niet volstaat zich te beperken tot loutere, ongestaafde beweringen, zoals *in casu* het geval blijkt. Tenslotte blijkt niet dat de bestreden beslissing een verbreking van de voorgehouden gezinsband impliceert, nu de verzoekster niet aantoonst (en zelfs niet voorhoudt) dat zij het voorgehouden gezinsleven met de niet nader genoemde Belgische onderdaan niet elders kan leiden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld."

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laat de verzoekster gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, indien zij gehoord zou zijn geweest, op de hoogte zou zijn geweest van haar specifieke gezinssituatie, meer bepaald van haar "*langdurige relatie met een Belgische onderdaan*". Zij brengt evenwel geen enkel concreet gegeven aan omtrent deze Belgische onderdaan en de aard van haar relatie met hem. Bovendien staat in de begeleidingsfiche tot verwijdering, die weliswaar na de bestreden beslissing en meer bepaald op 28 december 2015 werd opgesteld, aangegeven dat de verzoekster "*vrijgezel*" is. Aldus beperkt de verzoekster zich tot een eerder vaag en louter theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht als fundamenteel beginsel van Unierecht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekster de schending ervan niet dienstig kan inroepen. De verzoekster verwijst *in casu* dan ook niet dienstig naar de zogenaamde "*Salduz procedure*" en haar recht op bijstand van een advocaat tijdens het verhoor. Bovendien maakt zij geen gewag van problemen of misverstanden die door de aanwezigheid van een advocaat eventueel hadden kunnen worden rechtgezet.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.6. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN